

RICHARD OSMAN

—

METAK KOJI JE PROMAŠIO

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

Z A NAKLADNIKA

Bruno Barbić

UREDNIČA

Ivana Mirošević

LEKTOR

Bonislav Kamenjašević

KOREKTORICA

Jasenska Ružić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d.o.o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, ožujak 2023.

NASLOV IZVORNICA

The Bullet That Missed
Copyright © 2022 by Richard Osman
All rights reserved.
Dizajn naslovnice: © Penguin Random House UK
Autorsko brendiranje i dizajn naslova: © Joel Holland
© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2023.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2549-3

Čip zapis dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001167356.

RICHARD OSMAN

*Metak
koji je*
PROMAŠIO

S engleskoga prevela
Tanja Jelinić

PULS

Za Ingrid. Tebe sam čekao.

Bethany Waites shvaća da sad nema natrag. Treba biti hrabra i vidjeti kako će se to sve odigrati.

Odvagne metak u svojoj ruci.

U životu treba razumjeti prilike. Razumjeti koliko se rijetko pružaju i znati ih ugrabiti kad se pojave.

»Sastani se sa mnom. Samo želim razgovarati.« To je u e-poruci pisalo. Vrti to u svojoj glavi sve otada. Bi li trebala?

Mora učiniti samo još jednu stvar prije nego što odluči: poslati Mikeu poruku.

Mike zna za priču na kojoj radi. Ne zna detalje — novinarka mora čuvati svoje tajne — ali zna da je priča riskantna. Tu je ako joj zatreba, ali neke stvari čovjek mora učiniti sam.

Što se god dogodilo večeras, bit će joj žao ostaviti Mikea Waghorna za sobom. Dobar je prijatelj. Ljubazan i duhovit čovjek. Zato ga gledatelji vole.

Ali Bethany sanja nešto više, a možda joj je ovo posljednja šansa. Opasna šansa, ali svejedno šansa.

Napiše mu poruku i pritisne tipku za slanje. Neće joj odgovoriti večeras; kasno je. Tako je vjerojatno najbolje. Čuje njegov glas u svojoj glavi: »Tko šalje poruke u deset navečer? Milenijalci i seksualni napasnici, eto tko.«

Znači, tu smo. Vrijeme je za Bethany da zavrti kolo sreće. Hoće li preživjeti ili će umrijeti?

Natoči si piće i još jednom, posljednji put, pogleda metak. Zapravo, uopće nema izbora.

Nazdravimo prilikama.

PRVI DIO

*Na svakome uglu
poznato lice*

1

Ne treba mi šminka«, reče Ron. Sjedi u stolici s ravnim naslonom zato što mu je Ibrahim rekao da se ne smije grbiti na televiziji.

»Ne treba ti?« odgovori njegova šminkerica Pauline Jenkins dok vadi kistove i palete iz svoje torbe. Postavila je zrcalo na stol u Sobi za slagalice. Obrubljeno je žaruljama i njezine se svjetlocrvene naušnice presijavaju dok joj se njišu na ušima.

Ron osjeti kako ga malo trese adrenalin. To je prava stvar. Malo televizije. Ali gdje su ostali? Rekao im je da mogu doći »ako im se da, nije velika stvar«, i bit će shrvan ako se ne pojave.

»Mogu me gledati takvog kakav jesam«, reče Ron. »Zaradio sam ovo lice, priča priču.«

»Priču strave i užasa, ako smijem tako reći?« reče Pauline gledajući u paletu boja pa u Ronovo lice. Pošalje mu poljubac.

»Ne moraju svi biti lijepi«, reče Ron. Njegovi prijatelji znaju da intervju počinje u četiri. Doći će uskoro, zar ne?

»Tu se slažemo, dušo«, odgovori Pauline. »Nisam čudotvorka. Iako, sjećam te se u starim danima. Bio si zgodan vražićak, zar ne, ako voliš takve stvari?«

Ron zagunđa.

»A ja *volim* takve stvari, da budem iskrena prema tebi, to mi je baš po ukusu. Uvijek si se borio za radničku klasu, zar ne, i razmetao se?« Pauline otvori kutijicu s puderom. »Još uvijek vjeruješ u sve to, zar ne? Naprijed radnici?«

Ronova se ramena malo spuste, kao da je bik koji se sprema u napad. »Vjerujem li još uvijek u jednakost? Vjerujem li još uvijek u moć radnika? Kako ti je ime?«

»Pauline«, reče Pauline.

»Vjerujem li još uvijek u dostojanstvo toga da se obavljani rad pošteno plati, Pauline? Više nego ikad.«

Pauline kimne. »Odlično. Zato lijepo budi tiho na pet minuta i pusti me da radim posao za koji sam plaćena, a to je da podsjetim gledatelje *Jugostoka večeras* na to kakav si komad.«

Ronova se usta otvore, ali, neobično za njega, iz njih ništa ne izađe. Pauline mu bez odugovlačenja počne nanositi tekući puder. »Vraga dostojanstvo. Nemaš li baš prekrasne oči? Kao Che Guevara, da je bio lučki radnik.«

U svojem zrcalu Ron ugleda kako se vrata Sobe za slagalice otvaraju. Joyce uđe. Znao je da ga ona neće iznevjeriti. Ne samo zato što zna da dolazi Mike Waghorn. Cijela je ta stvar bila njezina ideja, istinu govoreći. Ona je izabrala dosje.

Ron primijeti da Joyce nosi novu pletenu vestu. Jednostavno si ne može pomoći.

»Rekao si nam da nećeš imati šminku, Rone«, reče Joyce.

»Natjeraju te«, reče Ron. »Ovo je Pauline.«

»Zdravo, Pauline«, reče Joyce. »Imaš tu posla.«

»Vidjela sam i gore«, odvrati Pauline. »Nekad sam radila na *Unesrećenima*.«

Vrata se ponovno otvore. Kamerman uđe, praćen ton-majstorom, praćen bujicom bijele kose, tihim šuštanjem skupoga odijela i savršenim, muževnim, a opet suptilnim mirisom Mikea Waghorna. Ron vidi kako je Joyce porumenjela. Zakolutao bi očima da mu Pauline na lice upravo ne nanosi korektor.

»Pa, sad smo tu svi«, reče Mike, a osmijeh mu je blještavo bijel poput njegove kose. »Ime je Mike Waghorn. Jedan jedini, ne prihvaćajte nikoga drugog.«

»Ron Ritchie«, reče Ron.

»Glavom i bradom«, reče Mike hvatajući Rona za ruku. »Niste se uopće promijenili, zar ne? Ovo je kao da sam na safariju i vidim lava izbliza, gospodine Ritchie. On je pravi lav od čovjeka, zar ne, Pauline?«

»U svakom je slučaju nešto«, složi se Pauline pudrajući Ronove obraze.

Ron vidi kako Mike polako okreće glavu prema Joyce skidajući joj novu vestu pogledom. »A tko ste, ako smijem pitati, vi?«

»Ja sam Joyce Meadowcroft.« Ona praktički napravi kniks.

»Bogme je tako«, reče Mike. »Pa, jeste li ti i veličanstveni gospodin Ritchie par, Joyce?«

»Oh, Bože, ne, zaboga, sama pomisao, ne, nikako, ne. Ne«, reče Joyce. »Mi smo prijatelji. Bez uvrede, Rone.«

»Dakako da ste prijatelji«, reče Mike. »Ron je sretnik.«

»Prestani koketirati, Mike«, reče Pauline. »Nitko nije zainteresiran.«

»Oh, Joyce je zainteresirana«, reče Ron.

»Jesam«, reče Joyce. Za sebe, ali dovoljno glasno da je se čuje.

Vrata se ponovno otvore, a Ibrahim proviri unutra. Dobar momak! Sad nedostaje samo Elizabeth. »Kasnim li?«

»Stigao si baš na vrijeme«, reče Joyce.

Tonac pričvršćuje mikrofon za Ronov rever. Ron nosi sako preko svoje majice s grbom West Hama, na Joycein zahtjev. Nije nužan, prema njegovu mišljenju. Svetogrdan je, ako išta. Ibrahim zauzme sjedalo pored Joyce i uputi pogled Mikeu Waghornu.

»Vrlo ste zgodni, gospodine Waghorne. Klasično zgodni.«

»Hvala vam«, odgovori Mike potvrdno kimajući. »Igram skvoš, mažem kožu hidratantnom kremom, a priroda se pobrine za ostatak.«

»I otprilike soma tjedno za šminku«, reče Pauline dorađujući još par detalja na Ronu.

»I ja sam zgodan, često kažu«, reče Ibrahim. »Mislim da bih možda, da mi život nije krenuo u drugom smjeru, i ja bio spiker.«

»Ja nisam spiker«, reče Mike. »Ja sam novinar koji slučajno čita vijesti.«

Ibrahim kimne. »Imate oštar um. I žicu za priču.«

»Pa, zato sam ovdje«, reče Mike. »Čim sam pročitao mejl, nanjušio sam priču. Novi način života, umirovljeničke zajednice, sa slavnim Ronom Ritchiejem u središtu. Pomislio sam: *Aha, gledateljima će se to svidjeti.*«

Bilo je mirno nekoliko tjedana, ali Ronu je drago što je škvadra ponovno u akciji. Cijeli je intervju smicalica. Smislila ju je Joyce da namami Mikea Waghorna u Coopers Chase. Da vide bi li im on mogao pomoći sa slučajem. Joyce je poslala e-poruku jednome od producenata. Bez obzira na sve, to još uvijek znači da će Ron ponovno biti na televiziji, i on je jako sretan zbog toga.

»Hoćete li s nama na večeru poslije, gospodine Waghorne?« upita Joyce. »Imamo stol u pet i trideset. Nakon što prođe gužva.«

»Molim te, zovi me Mike«, reče Mike. »I, nažalost, ne. Trudim se što manje ići među ljude. Znete, privatnost, bacili, što već. Siguran sam da razumijete.«

»Oh«, reče Joyce. Ron primijeti njezino razočaranje. Ako postoji veći obožavatelj Mikea Waghorna igdje u Kentu ili Sussexu, stvarno bi ga volio upoznati. Ustvari, kad malo bolje o tome promisli, stvarno ga *ne* bi volio upoznati.

»Uvijek ima puno alkohola«, reče Ibrahim Mikeu. »A imam i osjećaj da će ondje biti puno tvojih obožavatelja.«

Mike se na to zamisli.

»A možemo ti ispričati i sve o Klubu istražitelja ubojstava«, reče Joyce.

»Klub istražitelja ubojstava?« reče Mike. »Zvuči izmišljeno.«

»Sve je izmišljeno, ako čovjek stvarno o tome razmisli«, reče Ibrahim. »Alkohol se subvencionira, usput. Pokušali su ukinuti subvenciju, ali održali smo sastanak i mnogo se toga reklo, pa su malo bolje o tome razmislili. Gotov si do sedam i trideset.«

Mike pogleda na svoj sat, zatim uputi pogled Pauline. »Vjerojatno bismo mogli na brzu večeru?«

Pauline pogleda Rona. »Hoćeš li i ti biti tamo?«

Ron pogleda Joyce, koja odlučno kimne. »Zvuči kao da hoću, da.«

»U tom slučaju, ostat ćemo na večeri«, reče Pauline.

»Odlično, odlično«, reče Ibrahim. »Ima nešto o čemu bismo voljeli porazgovarati s tobom, Mike.«

»A to je?« upita Mike.

»Sve u svoje vrijeme«, odvrati Ibrahim. »Ne želim odvući pažnju s Rona.«

Mike sjedne u naslonjač nasuprot Ronu i počne brojiti do deset. Ibrahim se nagne prema Joyce.

»Testira glasnoću mikrofona.«

»To sam shvatila«, reče Joyce, a Ibrahim kimne. »Hvala što si ga pridobio za to da ostane na večeri — nikad ne znaš, zar ne?«

»Nikad ne znaš, Joyce, to je istina. Možda ćete se vas dvoje vjenčati prije kraja godine. A, čak i ako se to ne dogodi, što je ishod za koji se moramo pripremiti, siguran sam da će imati mnoštvo informacija o Bethany Waites.«

Vrata se još jednom otvore i Elizabeth uđe u sobu. Cijela je škvadra tu. Ron se pretvara da nije dirnut. Posljednji put kad je imao ovakvu škvadru prijatelja, završili su u bolnici zbog policijskih štitova na prosvjedu tiskarskih radnika u Wappingu. Dobra stara vremena.

»Ne obazirite se na mene«, reče Elizabeth. »Izgledaš drugačije, Rone, kako to? Izgledaš... zdravo.«

Ron zagunđa, ali primijeti kako se Pauline smiješi. Sjajan je to osmijeh, mora joj se priznati. Je li Pauline u njegovoj ligi? U kasnim šezdesetima, možda je malo premlada za njega? U kojoj je on ligi ovih dana? Prošlo je puno vremena otkako je posljednji put provjerio. Kako god bilo, kakav samo osmijeh ima.